

de már az sem old meg semmit,
hiszen még ekkor sem ismerik fel,
hogy a másikban önmagukat gyűlölték meg
a magukra maradt szeretők.

4.

Törékenyek vagyunk,
törékenyebbek, mint bárki hinné,
pedig felpuhultunk már,
zsírosak vagyunk, és lomhák,
gyönyörűek, törékenyek és puhák.

5.

Egy újságcikkben olvastam,
hogy előző éjjel valaki
kilopózott az elhagyott homokbányába,
és purhabbal fújta tele
a gyurgyalagok odúit,
mégsem merem ezt elmesélni neked,
nem akarom, hogy azt hidd, dicsekszem.

6.

Megy le a nap, kotródik el,
a sugárút mentén ropognak a fák,
sétálni indultunk, de mindketten utáljuk,
hogy itt kell vonszolni rojtos tagjainkat.

Az árnyékok csendes agóniáját nem is olyan
rég még alkonyak hívtuk, és azt mondtuk,
ez szép, mint ahogy ma is mondhatnánk,
ha nem volnánk árnyak magunk is.

Viszonyaink áttetszők és kuszák, merevek
de gyengék, könnyfakasztóan ostobák,
de hát mire is számítottunk, a palaszínű ég alatt
nem tagadhatjuk meg magunkat, csak egymást.

Kiszabadultunk valahová, ahová sohasem
akartunk kijutni, és most úgy botorkálunk,

mint az elfelejtett istenek, emlékek nélkül,
boldogan, üresen az üres ég alatt.

Miért is jöttünk, nem tudom, egy folyópartra
értünk ki végül, lángoló hajóroncsokat
sodort a víz, a nép tapsolt és ujjongott,
ez a tompa ujjongás, azt hiszem, ez vagyunk.

7.

Miért néznek az állatok
folyton,
mit bámulnak rajtunk
ennyire,
mit akarnak, mert akarnak
valamit,
legyőztük őket, de nem hagynak
örülni.

8.

Sosem értettem azokat,
akik az autópályák felüljáróin
a nyirkos korlátnak dőlve
órákig nézik a hömpölygő gépeket,
sosem értettem, de aztán
magam is lenéztem egyszer,
és elviselhetetlen vánszorgássá
váltzott át minden azután.

9.

A föld valóban kerek, de az emberi lélek
egészen lapos, lapos, és kissé gyűrött a szélein.

10.

Pornófilmet forgatnak az Olümposzon,
atyám, mondd meg, szabad-e szeretni,
szabad-e a léleknek megindulnia,
szabad-e sírni, szabad-e ragyogni,

egyáltalán, mi az a lélek,
és ha már józan eszünkkel az összes
ösztönt sorra legyőztük,
nem leszünk-e nagyon egyedül?
Az olümposzi pornófilm forog,
a mítoszok edénye felborult,
és ráfröccsent mindenre, ami benne volt,
csattog, hörög, szűköl a mennyország,
a hegy lábához egy szűk ösvény vezet,
de visszatérni mihez is lenne kár.

G. István László

Tigris

Éjszakák és nappalok – úgy váltják egymást fény és vakító sötét, mint a tigris csíkjai. Nem Vörösmarty hóolvasztó, hazug tavasza, Babits különös hírmondója, szőrétől nem foltos a rétség. Ez pusztá kibernetika – magányos, zárt, tagolatlan csíkok, téttelen vibrálás. És mégis a csúcsragadozó testének üteme. Meleg, hullámzó test vonulása, képét kioltja az átesztétizált halálfélelem. Szag nélkül jár a tigris, nyoma a tájban nincs, amit felemészt, nem létezett soha. Item, végképp törölt fájljait ránk hagyja, hangja, mikor a kukát ürítik. Rettentő szimmetria helyett az eltűnés érzékisége. Világméretű posztamenseken felcímkézett emlékei sápadtak a térvesztés tériszonyában. A tigris csak az lehet, amire nem volt, amire nem lehet szava. Nem beszél, elunja nagyságát, magányos halálösztönteremtő erejét. Ásít, pihen, új erőt gyűjt. Meg se hallja, mikor roppan az Antarktisz földrészeket víz felett tartó jege. Meg sem éli, mikor csíkjai elvakítják az eget és a földet.